

Sygn. akt VU 123/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Mastalerz

Protokolant st.sekr.sądowy Ilona Królikiewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

sprawy ze skargi **H. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.**

o wznowienie postępowania w prawomocnie zakończonej sprawie VU 1177/11 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb.

1. **zmienia zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 7 marca 2012r. w sprawie VU 1177/11 i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że podejmuje wypłatę emerytury H. K. od dnia 1 października 2011r. do dnia 31 października 2012r.,**
2. **umarza postępowanie w zakresie podjęcia wypłaty świadczenia za okres od dnia 1 listopada 2012r.,**
3. **przekazuje do rozpoznania organowi rentowemu zawarte w piśmie z dnia 26 listopada 2012r. żądanie H. K. co do ustawowych odsetek od wyrównania emerytury.**

Sygn. akt VU 123/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zawiesił z urzędu H. K. prawo do emerytury od dnia 1 października 2011 roku z powodu nie rozwiązania stosunku pracy przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Na skutek odwołania złożonego od powyższej decyzji wyrokiem z dnia 7 marca 2012 roku w sprawie VU 1177/11 Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

Od powyższego wyroku strony nie wniosły apelacji, wyrok uprawomocnił się z dniem 12 kwietnia 2012 roku.

W dniu 7 lutego 2013 roku ubezpieczona wystąpiła do Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 7 marca 2012 roku w sprawie VU 1177/11.

Jako podstawę prawną wznowienia skarżąca powołała art. 401¹ k.p.c. oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., o sygn. akt: K 2/12.

W toku postępowania skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku oraz zaskarżonej decyzji poprzez wypłatę świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 roku do 31 października 2012 roku wraz z należnymi

odsetkami do dnia wypłaty. Podniosła, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaspokoił częściowo roszczenie podejmując wypłatę emerytury od dnia 1 listopada 2012 roku.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje :

H. K. urodzona (...), od dnia 16 września 1985 roku i nadal, w tym także po dniu 1 października 2011 r. jest nieprzerwanie zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) Urzędzie Wojewódzkim w Ł.. W dniu 1 marca 2010 roku, ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w T.wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury. Decyzją z dnia 25 marca 2010 roku organ rentowy przyznał jej prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2009 roku tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku.

Kolejnymi decyzjami ZUS dokonywał przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego po przyznaniu emerytury. Każdorazowo ubezpieczona wskazywała, iż nadal pozostaje w zatrudnieniu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlega uwzględnieniu i prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku oraz uwzględnienia odwołania.

Na wstępie wskazać należy, iż ustawodawca od 1 stycznia 1999 roku, zmieniał zasady realizacji prawa do emerytury, gdyż nie był do końca zdecydowany jaka powinna być treść ryzyka emerytalnego. Teoretycznie istnieją dwie możliwości ustalenia treści ryzyka emerytalnego: albo treścią ryzyka jest osiągnięcie określonego przez ustawę wieku emerytalnego, czyli zdarzenia prawnego uzasadniającego realizację prawa do emerytury, niezależnie od dalszego zatrudnienia, albo jest to prawo, do zrealizowania którego konieczne jest odejście z rynku pracy po osiągnięciu określonego wieku emerytalnego.

I tak, od 1 stycznia 1999 roku, tj. od wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) do 30 czerwca 2000 roku do realizacji nabytego prawa do emerytury wystarczyło osiągnięcie wieku emerytalnego. Od 1 lipca 2000 roku do 7 stycznia 2009 roku treścią ryzyka było zaprzestanie pracy, a od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku ponownie do realizacji prawa wystarczyło osiągnięcie wieku emerytalnego.

Od 1 stycznia 2011 roku stan prawny uległ ponownej zmianie. Do powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach został dodany – przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) – art. 103a, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z art. 28 powołanej wyżej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 1 stycznia 2011 roku przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS stosuje się poczynając od 1 października 2011 roku. Organ rentowy, który wydał będącą w sporze decyzję z dnia 31 października 2011 roku o wstrzymaniu wypłaty emerytury od 1 października 2011 roku zastosował wobec skarżącej obowiązujący wówczas przepis art. 103a ustawy emerytalnej, którym był związany. Organ rentowy nie jest uprawniony do badania zgodności przepisów prawa z Konstytucją. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 7 marca 2012 roku w sprawie VU 1177/11, uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Po wydaniu powyższego wyroku stan prawny uległ istotnej zmianie, gdyż w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 (Dz. U. 2012/1285) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227, z 2010r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205,

poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z dniem 22 listopada 2012 roku, tj. z dniem publikacji tego wyroku w Dzienniku Ustaw, art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, został wobec osób, które nabyły prawo do emerytury w reżimie prawnym niewymagającym rozwiązania stosunku pracy uznany za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

Wyrok ten ma zastosowanie do skarżącej, tj. wyłącza możliwość zastosowania wobec niej art. 103a ustawy emerytalnej, Skarżąca mieści się więc w kategorii podmiotów, które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury po 8 stycznia 2009 roku a przed 31 grudnia 2010 roku, tj. w okresie, gdy prawo nie wymagało rozwiązania stosunku pracy do realizacji prawa do emerytury, czyli do wypłaty tego świadczenia. Nie ma zatem podstaw prawnych do zastosowania wobec skarżącej art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako przepisu – wobec skarżącej niezgodnego z art. 2 Konstytucji – co skutkuje koniecznością podjęcia wypłaty zawieszony emerytury od dnia jej wstrzymania, tj. od 1 października 2011 roku.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. uwzględnił skargę o wznowienie postępowania i podjął wypłatę emerytury na rzecz wnioskodawczyni za okres od 1 października 2011 roku do 31 października 2012 roku.

Zgodnie z treścią art. 477¹³ k.p.c. , zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

W dniu 29 maja 2013 roku wnioskodawczyni potwierdziła fakt , że ZUS podjął wypłatę emerytury od 1 listopada 2012 roku, w związku z powyższym postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu, Sąd orzekł jak w punkcie **2** sentencji orzeczenia.

Zgodnie z treścią art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie **3** wyroku tj. żądanie ubezpieczonej zawarte w piśmie z dnia 26 listopada 2012 roku w zakresie wypłaty przez organ rentowy ustawowych odsetek od wyrównania emerytury przekazał organowi rentowemu do rozpoznania.